

blev fremsat i Landstinget af den højt-ærede Konseilspræsident, hvort han antydede i ganske forsigtige og saa forstruede Bendinger, som en saa vanskelig Situation naturlig opfordrede til, at der kunde være Tale om, at der kom et andet Ministerium end det nuværende. Jeg tror, at det politiske Forlig bestaar af de 4 Dele, jeg her har fremhævet, og hvis vi vilde strække Forligsspørgsmaalet længere end hertil og vilde sætte det i Forbindelse med alle de Sager, hvorom der er truffet Afgørelse af det Flertal, som har gennemført Forliget, saa kom vi, der høre til Oppositionen, til ikke at kunne deltage i en eneste Sags Behandling uden at saa Skyld for, at vi ogsaa havde Part i Forliget. Derfor troer jeg, at vi fra første Færd her paa Oppositionens Side maa gøre os det klart, at Forliget bestaar af bestemte Beslutninger og dermed lade den Sag være afgjort. Udenfor disse maa vi stadig staa ganske frit og kunne dømme af udelukkende saglige Hensyn, ellers komme vi i en ganske mærkelig Situation, ja, endog en Situation, som næppe nok synes mig værdig for en Opposition. Man kommer i en saadan Situation som den, jeg har hørt omtale, sandt Sted forleden Dag her ovenover, at et Medlem stod op og betegnede et Forslag som et meget slet Forslag, fordi det var et Led af Forliget, og dog endte denne samme kraftige Oppositionsmand med at stemme for Forslaget. Det forekommer mig, at dette, set fra Oppositionens Standpunkt, nærmest har en noget humoristisk Karakter, og jeg ønsker ikke, at der skal hvile et saadant Skær over Oppositionen. Jeg vil for min Del over for alle Spørgsmaal, som ikke direkte angaa Forliget, det vil altsaa sige de fire Dele, jeg før nævnte, stille mig ganske frit og uafhængigt uden politiske Hensyn og kun dømme om, hvorvidt det er forvaldigt efter Sagernes Beskaffenhed at være med til at fremme den eller ikke.

Jeg maa da over for det Forslag, som ligger for her, ganske uanset hvad det nævnte ærede Mindretal har skrevet i Betænkningen, sige, at jeg vurderer dette Forslag efter det Skøn, jeg har, og efter dets reelle Indhold, og jeg kommer da til det Resultat angaaende denne Sag, at jeg ikke ser, at der er nogen rimelig Grund til at fremme denne Sag.

Nu have vi vel hørt af den ærede Ordfører og af den ærede Formand for Udvalget samt af den ærede Indenrigsminister, at der er en stor Trang til ny Arbejdskraft i Indenrigsministeriet, men jeg er ikke ganske sikker paa, at de ærede Autoriteter der have fuldkommen Ret. Jeg er tilbøjelig til at tro, at der burde ske en Omordning af Indenrigsministeriet, og jeg har selv tidligere haft Beslighed til at udtale, at jeg troede, at man burde komme til en Deling af Ministeriet, ikke en saadan taotist Deling som den, der har fundet Sted i indeværende Vinter, men en virkelig Deling af Forretningerne. Naar man nu siger, at der er saa stor Trang til ny Arbejdskraft i Indenrigsministeriet, saa betvivler jeg det, og Grunden til min Tvivl søger jeg hos den ærede Indenrigsminister selv. Saa vidt mig bekendt har der ikke i Anledning af den ærede Indenrigsministers Udnævnelse ad interim fundet nogen som helst Forandring Sted i Arbejdsforholdene i Ministeriet. Det er ikke mig bekendt, at der er blevet ansat nogen ny Departementschef i Stedet for den Departementschef, der nu fungerer som Indenrigsminister. Det er dog indlysende, at naar man tager en af Ministeriets Embedsmænd bort fra Forretningerne i den røde Bygning og sætter ham til at passe Rigsdagskammeret, maa der gaa Arbejdskraft tabt for selve Indenrigsministeriet, og det viser sig altsaa, at trods de Klager, der ere komne frem over manglende Arbejdskraft, har Ministeriet kunnet undvære en af sine, som jeg maa antage, betydeligste Arbejds kræfter. Jeg vil nemlig antage, at den nuværende højtærede Indenrigsminister er en af Ministeriets betydeligste Mænd. Men det viser sig altsaa, at man har kunnet undvære ham fra den daglige Forretningsgang i Ministerialbygningen og overlade ham til det parlamentariske Slid herude, og det forekommer mig derfor, at selve den Ordning, som i Øjeblikket er truffen med Hensyn til den indenrigsministerielle Administration, tyder paa, at man har Arbejdskraft nok deroppe, ja, at man har Arbejdskraft til overs. Beviset ligger, som sagt, deri, at Ministeriet har kunnet undvære en af sine højeste Embedsmænd til at gaa her ude i den parlamentariske Trædemølle. Det synes mig altsaa af rent saglige Grunde, at der ikke er